

En løsning leter etter et problem

Kjente forvaltningsforskere kritiserer politiets planlagte beredskapssenter på Taraldrud. Prosessen fulgte en typisk «garbage can»-strøm hvor løsninger, problemer, aktører og muligheter møtes i nesten tilfeldige avgjørelser.

Av Ole Dag Kvamme

En snau kilometer sør for Oslo kommune ligger Taraldrud. E6 dunderer sørover gjennom Ski kommune, og deler det gamle gårdsbruket med tusen mål eiendom på begge sider av firefelten.

Her har fem lokale grunneiere sammen med den profesjonelle eiendomsutvikleren Karl Erik Rimfeldt, gjennom snart ti år forsøkt å få eiendommen ut av kommunens landbruks- og friluftsområde. Det vil kunne gjøre den næringseiendom, for å kunne tjene skikkelige penger på det gamle bruket.

Svært få andre hadde hørt om stedet før det i fjor brått ble valgt til stedet hvor staten vil legge det nye, store beredskapssenteret for politiet.

Den første uka i januar dro et stort følge opp Fløisbonnveien fra Taraldrud-krysset og inn til gårdsbruket på vestsiden av E6. Selv om brorparten av eiendommen ligger innenfor markagrensen på østsiden, er bruksbygningene og innmarka på vestsiden.

– Nei, jeg vil ikke si noe om pris. Men de ønsker jo å bygge på begge sider av E6, sier Ingar Leif Gjersrud. Det var bestefaren hans som i sin tid leide og siden kjøpte bruket.

Justisdepartementets innleide prosjektleder Paul Torgersen fra det raskt voksende konsultantselskapet Metier ville se nærmere på eiendommen. De hadde også med Asplan Viak som bistår med reguleringsprosjektet, forskere fra NTNU skal følge hele beredskapsprosjektet, og ikke minst fulgte Taraldrud Eiendom med på befaringen.

– Vi så på hvor vi skulle legge bygg på tomten, hvordan det vil ligge i terrenget, hvor veier kan gå, hvordan vi skal rigge det til i anleggsperioden og slikt, forklarer fagdirektør Terje Johnsen i politiavdelingen i Justisdepartementet.

Samtidig, i Kina ...

På den andre siden av jorda ventet forskere i Kina på en helt annen vurdering. Et internasjonalt forskernettverk for krisehåndtering har i flere år samarbeidet for å forstå utvikling av kriseforståelse, samhandling og ressurs håndtering.

I begynnelsen av januar la forskere fra Rokkansenteret i Bergen frem sin vurdering av beslutningsprosessen bak etableringen av Politiets beredskapssenter, på en konferanse i Haikou i Hainan-provinsen.

Harvard-universitetets kriseledelseprogram deltar også, sammen med prestisjeuniversitetet Tsinghuas forsknings senter for krisehåndtering.

Sponset av Kinas Institutt for reform og utvikling la professor i statsvitenskap, Tom Christensen fra Universitetet i Oslo og førsteamanuensis i statsvitenskap, Lise H. Rykkja fra Universitetet i Bergen frem sin rapport for internasjonale forvaltningsforskere.

22. juli ga dem problemene de trengte for å få gjennomslag for løsningen.

Sammen med professor Per Læg Reid ved Universitetet i Bergen presenterte de en rapport med sterk kritikk av prosessen for opprettelse av beredskapssenteret som kanskje kommer på Taraldrud. De stiller spørsmål ved om dette senteret er det rette virkemiddelet for å bedre den nasjonale beredskapen.

– Vi har snakket med sentrale embetsmenn i Justisdepartementet, som har uttrykt skepsis til verdien av beredskapssentret som et middel for å styrke den overordnede beredskapen, sier professor Per Læg Reid ved Universitetet i Bergen.

Han sier kritikken gjelder hele beslutningsperioden fra 2001 og frem til dagens regjeringshåndtering.

– Kritikken retter seg mot uklare beslutningsprosesser, ensidig fokus mot lokalisering og lite oppmerksomhet mot organisasjonsmodell, at tidsfristene ikke holdt selv om det var sterke ønsker om å handle raskt – og at prosjektet ble mye dyrere enn opprinnelig tenkt. Dette er en kritikk som rammer både Stoltenberg- og Solbergregjeringen, sier Læg Reid.

Justisdepartementets prosjektansvarlige tilbakeviser sentrale deler av kritikken, og anklager forvaltningsforskerne for ikke å ha satt seg inn i fakta.

Studien inngår i Rokkansenterets internasjonale prosjekt for samfunnssikkerhet og krisehåndtering. Rapporten, eller notatet, som akademikerne omtaler det som, har tittelen «Building a National Emergency Response Center for the Police. Instrumental Approach, Garbage Can Process and Attention Shifts».

Sentrale spørsmål

Forvaltningsforskerne tar særlig for seg tiden fra den fundamentale enigheten etter terrorangrepet i 2011, og spør hvorfor det tok så lang tid, når man var så enige. De spør hvem som er de sentrale aktørene, og om prosessen var styrt mest etter fornuft og logikk, eller om tilfældigheter og politiske strømninger var avgjørende.

To diskusjoner er sentrale i analysen av behovet for et nasjonalt beredskapssenter. Hvilket behov er det for spesialisering av funksjoner, og i hvilken grad trenger de å samkjøres i en felles struktur slik

planene er nå? Kan man isteden se for seg samarbeid på tvers av en rekke ulike spesialiserte etater, med sterkere eller svakere grad av koordinering, og likens når det gjelder geografisk plassering?

Hadde prosessen vært preget av rasjonelle aktører, her kalt en struktur-instrumentell modell, ville disse spørsmålene vært sentrale før beslutninger ble tatt. På den annen side spør forskerne om den såkalte garbage can-modellen heller kan være forklaringen. Denne modellen legger vekt på tilfældigheter, timing og såkalte strømmer av problemer, løsninger og politikk.

Mulighetsvinduer åpnes og lukkes, og noen ganger sammenfaller hendelser med politiske strømmer som fører til beslutninger som ellers ikke ville forekommet. Kriser som skaper behov for hurtige avgjørelser kan dermed føre til kollektiv irrasjonalitet, og skape en dynamikk som er vanskelig å kontrollere. Sentralt for garbage can er gjerne også at løsninger kommer før problemet er oppstått, beskriver rapporten.

Et bakteppe

I rapporten er nettopp det siste hovedpoenget i analysen. Oslo-politiet ønsket et treningssenter, og beredskapsstroppens ledelse ivret for dette. Inntil 2001 var politidistriktene underlagt Justisdepartementet direkte, og hadde stor uavhengighet.

Med opprettelsen av Politidirektoratet i 2001, ble rollene annerledes. Man kunne se for seg en diskusjon om beredskapsorganisering mellom distriktene, eller en sentral organisasjon, og ikke minst samarbeid mellom Forsvaret og politiet, som begge har kapasiteter til kriseorganisering.

Helikopterbase var utgangspunktet for beredskapssenteret, men mange av helikoptertjenestene vil likevel ikke ligge der.
Foto: Politidirektoratet.

Men dette har vært svært vanskelig i Norge, skriver forfatterne, og viser til et strandet forsøk på felles sikkerhetsdepartement i 2000, og hvordan heller ikke Forsvaret og politiet klarte å samarbeide 22. juli 2011.

I stedet skapte Stortingets avgjørelse om helikopterbase i Oslo i 2001 en egen dynamikk, først og fremst styrt av Oslo-politiet. Beredskapsgruppen ville være med når helikoptrene fikk sin base. Og i 2007 valgte politiet ut et område på Alna i Oslo. Årene etter kom hundegruppen, og så bombegruppen, som også ville være med på satsingen.

Helikopterbasen skulle kunne reagere hurtig, og behovet for rask respons med beredskapstroppen dominerte ifølge forfatterne prosessen. Men i 2011 var fortsatt ikke planene satt i verk.

Etter 22. juli 2011

Etter terroranslagene med til sammen 77 døde 22. juli 2011, fikk planene en helt annen politisk overbygning. Den kritiske rapporten fra Gjörv-kommisjonen i august 2012 til statsministeren slo fast at nødetatens manglende samarbeid og trege respons i 2011 medvirket til tap av mange menneskeliv. Kommisjonen anbefalte et nasjonalt beredskapssenter for politiet.

Kommisjonen slaktet politiet for manglende treningsgrunnlag, nødkompetanse, koordinering og kommunikasjon. Overfor Stortinget kunne Arbeiderpartiets justisminister like etterpå fortelle at Regjeringen hadde landet på Alna.

Deretter valgte den rødgrønne regjeringen å hoppe over Konseptvalgutredningen som egentlig gjelder alle store offentlige prosjekter over 750 millioner kroner, og heller gå rett på mål: Senteret skulle stå klart i 2017 til en kostnad av 1 milliard kroner.

Deretter kom den nå kjente, store regnefeilen fra Statsbyggs første utregning, hvor behovet for netto-areal ble blandet med bruttoareal. Resultatet var at området på Alna neppe var stort nok.

Mislykket x 3

Rapporten kritiserer Stoltenberg-regjeringen for først å ha hoppet over konseptvalgutredningen, og deretter for å ha laget en dårlig utredning når regjeringen så at den raske veien ikke førte frem.

– Ekspertene mislyktes i kvalitetsvurderingen av Alna under Stoltenberg-regjeringen, skriver forvaltningsforskerne.

Den nye Solberg-regjeringen starter prosessen omtrent på nytt etter valget i 2013. Man tar frem ordinære planer for konseptvalgutredning.

Konseptvalgutredningen til de blåblå foreslår at beredskapssenteret skal enten til Alna eller Grønmo, og at prosjektet underlegges Politidirektoratet, ikke Oslo politidistrikt.

Regjeringen følger dette. Men selv om Alna var på vei ut, var imidlertid stedet fortsatt inne med midler på Statsbudsjettet for 2014, og til og med også når Solberg-regjeringen legger frem sitt andre budsjett for 2015 er Alna med, beskriver forfatterne.

Deretter skriver forvaltningsforskerne at også Solberg-regjeringens håndtering ikke beveget seg mye. Selv om Alna var dømt, var det fortsatt med i ligningen, i likhet med Grønmo, og et nytt – Taraldrud.

– Kvalitetssystemet mislyktes i begynnelsen. Det skulle i alle fall levert ett, velbasert, levedyktig alternativ, heter det i rapporten.

Med blant annet plassproblemer på Alna og en rekke andre problemer på Grønmo kom så tomten på Taraldrud i Ski kommune inn som et mulig alternativ i 2015. Samme høst ble Alna endelig forlatt. Grønmo ble ansett som problematisk, og Taraldrud seilte opp som en bedre mulighet.

Forfatterne slår fast at fem år har gått siden 2011. Taraldrud er valgt, og i tillegg har det kommet inn treningsområde for urban krig-

føring samt innendørs og utendørs skytebane. Kostnaden hadde økt fra 1 til 2,5 milliarder, og behovet er hele 33.000 kvadratmeter. Det som begynte med et relativt avgrenset treningsbehov for Oslo-politiet, har blitt et enormt prosjekt 20 år senere.

Ikke bare ekspertene og kvalitetssystemet mislyktes. Forfatteren mener også at samarbeidet mellom politiske ledere og eksterne eksperter ser ut til å ha mislykkes.

Fra å være et prosjekt hos Oslo-politiet, vandret det til Politidirektoratet, og siden til så vel statsministeren som justisministeren, med Statsbygg som intern ekspert som så ble skjøvet ut. Forfatterne fremstiller dette som en dårlig prosess, hvor politiske beslutninger trumfet ekspertisen, som senere kom på banen og slo tilbake. Avklaringer underveis ble ikke tatt.

Den store diskusjonen er hvordan man kan samordne innsatsen i nasjonale beredskap mellom politi og Forsvaret. Men det har de ikke diskutert i det hele tatt.

Den grunnleggende diskusjonen

Fremfor alt mener forvaltningsforskerne at gjennom årene diskuterte man aldri skikkelig grunnleggende behovet for et nasjonalt beredskapssenter.

Problemet var ferdig definert som et behov for koordinering og kortere responstid. Politiets modell med felles senter ble tatt for gitt. Midlertidige hendelser og slurvete kvalitetsarbeid førte politikere på vidvanke, og hindret dem i å foreta beslutninger, skriver forfatterne.

– Det var aldri en bred diskusjon om funksjonalitet i forhold til lokalisering, og den formelle organiseringen av den nye enheten ble bare helt kort diskutert.

Årsaken legger forfatterne i stor grad på at Oslo-politiet hadde løsningen før problemet.

– Beredskapssenteret ble et symbol som var veldig Oslo-sentrert, uten å ta behovet andre steder i landet i særlig betraktning, skriver forfatterne.

De finner dermed at tre såkalte strømmer bestemte prosessen. Den første er Oslo-politiets strategi med sitt ønske om et senter. Politiet ventet på en anledning til å få det i søkelyset. Den andre strømmen er den politiske stemningen om å gjøre noe raskt etter 22. juli-krisen, og kunne gripe til løsningen som lå foran dem. Den tredje strømmen er problemene som 22. juli pekte ut, om alle ressursene som ikke «fant hverandre» den dagen.

De konkluderer at terroraksjonen åpnet et vindu for politiets ønske.

– Faktisk eksploderte problemet mer som en geysir enn å være en strøm, heter det.

En jakt på et problem

Per Læg Reid utdyper kritikken overfor Stat og styring:

– Ønsker dere å kritisere prosessen?

– Ja, det er en kritisk analyse. Vi finner at strømmene i garbage kan forklarer litt mer enn teorier basert på rasjonelle analyser, sier Læg Reid.

Han sier politiet i Oslo hadde løsningen sin i mange år, uten å få politisk oppmerksomhet.

– Dette var en løsning på jakt etter et problem. 22. juli ga dem problemene de trengte for å få gjennomslag for løsningen sin, sier Læg Reid.

Alt samlet: Taraldrud ble valgt til stedet hvor staten vil legge det nye, store beredskapssenteret for politiet. Foto: Regjeringen.

22. juli ga politikerne en opplevelse av enorm tidsnød, hvor både statsministeren og justisministeren hev seg på, sier Læg Reid.

– Det spesielle er at organisasjonsmodellen ikke ble diskutert i det hele tatt. Dette dreide seg om lokalisering. En kunne tenke seg en modell som spredte ressursene rundt i landet. Men en tok Oslo-politiets løsning for gitt. Det ble en gjøkunge, og prosjektet ballet bare på seg ettersom tiden gikk. Rasjonelt sett burde en kanskje hatt både kostnad-nytte-vurderinger og risikovurderinger. Alle eggene blir lagt i én kurv ved å ha alt i Oslo. Alternative løsninger kunne vært billigere, og gitt bedre sikkerhet også utenfor Oslo, sier Læg Reid.

Dette er kjørt frem som en intern politisak i utgangspunktet, som de prøver å få maksimalt ut av.

Læg Reid kritiserer også den manglende diskusjonen om Forsvarets plass i den nasjonale beredskapen i denne sammenhengen.

– Den store diskusjonen er hvordan man kan samordne innsatsen i nasjonal beredskap mellom politi og Forsvaret. Men det har de ikke diskutert i det hele tatt. De skal ha beredskapstropp og helikopter, innendørs og utendørs skytebane, bombegrupper og landsby for trening på bykrig. Det var ikke måte på hva det endte opp med til slutt. Men Forsvaret er helt ute av bildet, sier Læg Reid.

Svaret finner han hos politiet i Oslo.

– Dette er kjørt frem som en intern politisak i utgangspunktet, som de prøver å få maksimalt ut av, sier Per Læg Reid.

Før jul rapporterte NRK at flomkart viste at Taraldrud kunne være utsatt. Hvis Taraldrud skulle ryke, tror Læg Reid hele vinduet for et Oslo-basert beredskapssenter kan bli lukket. Forskerne snakket med toppbyråkrater, som har uttrykket betydelig skepsis.

– Tidsånden etter 22. juli er snart borte. Etter hvert har det bredd seg en viss skepsis i forvaltningen om dette senteret er riktig bruk av

flere milliarder kroner. Samtidig tror jeg toget har gått. «Big is beautiful» heter det også i våre dager, sier Læg Reid.

Når Stoltenberg-regjeringen så forsøkte å hoppe over konseptutvalgsutredninger og kvalitetssikring, for å bli ferdig med det hele innen 2017, ble det gjort store tabber, ifølge Læg Reid.

– Politikerne var veldig på hugget og prøvde på snarveier. Det var ikke særlig vellykket. Det viste seg å være en boomerang, som gjorde at en måtte begynne på nytt med lokaliseringen. Byråkratiet slo tilbake, sier Læg Reid.

Stoltenberg innrømmer

I sin politiske selvbiografi *Min historie* fra 2016 innrømmer også daværende statsminister Jens Stoltenberg at prosessen for å styrke beredskapen etter 22. juli var politisk styrt, og delvis i strid med byråkratene.

– Finansdepartementet advarte om «ikke panisk kaste penger etter beredskapstiltak uten å ha en god analyse i bunn», skriver Stoltenberg.

Men i neste setning sier han at advarslene ikke ble fulgt av ham og regjeringssjefens kolleger, Senterpartiets Liv Signe Navarsete og Sosialistisk venstrepartist Kristin Halvorsen.

«Men departementet ble overkjørt. Liv Signe, Kristin og meg var enige. Også Sigbjørn [Johnsen] skjønnte at det ble helt feil å vente, skriver Stoltenberg, og viser til at han og de andre partilederne i regjeringen kjørte løpet.

De satte ned en egen 22. juli-komitè på Stortinget, og fikk bredt flertall for å styrke beredskapen i de tre neste årene.

«Vi styrket helikopterberedskapen, bygget ut nødnett, styrket beredskapstroppen og Politiets sikkerhetstjeneste. Nesten tre milliarder ekstra ble brukt på justissektoren.

At Erna Solbergs regjering syntes planene om beredskapssenteret ble vanskelige å håndtere er godt kjent, og ble klart uttrykt fra Erna Solberg så sent som i fjor sommer.

– Det er enkelt og greit sånn at fra vi kom i regjering, og jeg ble statsminister, så har beredskapssenteret vært et mareritt for oss, sa statsminister Erna Solberg til VG.

Overstyrt: I sin selvbiografi innrømmer Jens Stoltenberg at han overstyrte embetsverket i prosessen for å styrke beredskapen etter 22. juli. Foto: Politiet/Anders Jølstad.

– Oslo-politiet jaktet ikke på et problem

Fagdirektør Terje Johnsen i Justisdepartementets politiavdeling har vært ansvarlig for prosjektet siden 2014. Han mener forvaltningsforskerne bommer med sentrale deler av kritikken.

Han viser til at Stortinget ba Justisdepartementet fremme en helikoptermelding i 2001, og at Stortinget året etter bestemte å etablere en politihelikoptertjeneste i Oslo.

– Helikoptermeldingen fra 2001 markerte starten på det som etter hvert utviklet seg til beredskapssenterprosjektet, sier Johnsen.

Stortingsmelding nummer 51 om helikopter i politiet nevner verken ordet beredskapssenter eller samlokalisering med beredskapstroppen. Johnsen forklarer at dette kom til etter hvert.

– Det var en stegvis utvidelse av helikopterbaseprosjektet. Oslo Politidistrikt fant ulike behov de foreslo å løse gjennom prosjektet. Noen ble tatt inn, andre ikke. Det var ikke slik at Oslo-politiet hadde en løsning og jaktet et problem, sier Johnsen.

Mener vurderingen var grundig

Han bekrefter at kritikken mot Alnabru-prosjektet før 2014 har mye for seg, men mener kritikken skjærer for mye historie over én kam.

– Man fikk bedre grep om tiltaket etter at det i 2014 ble besluttet å følge statens ordinære prosjektmodell, med utarbeidelse av konseptvalgutredning hvor det ble utredet hvordan man best kan styrke beredskapen i Norge. Regjeringen besluttet å starte hele arbeidet fra bunnen av, ikke bare å starte på nytt med lokaliseringsspørsmålet. Dette kommer også tydelig frem i kvalitetssikringsrapporten, KS1, som kom etterpå, sier Johnsen, og siterer:

«Det prosjektutløsende behovet vurderes å være tilstrekkelig dokumentert. Behovsanalysen omfatter en detaljert interessentanalyse, samt gode beskrivelser og drøftinger av både det fremtidige

trusselbildet og behovet til befolkningen, politidistriktene og beredskapsressursene.»

– Altså er den eksterne vurderingen at prosjektet svarer på et konkret behov, og at det ikke er riktig at man her har et prosjekt som har funnet sitt behov, sier Johnsen.

Han sier prosjektet også er annerledes enn det man først planla på Alnabru.

– Det vi arbeider med nå er også et kompetansesenter for norsk politi, og med en langt bedre kobling mellom treningshensyn og beredskapshensyn ved at personer i trening i større grad vil være tilgjengelige for umiddelbar innsats, sier Johnsen.

Han avviser videre at alternativ organisering ikke har vært vurdert, og mener forvaltningsforskerne ikke ser ut til å ha satt seg inn i rapportene som ligger til grunn.

Han mener at forvaltningsforskerne ikke ser ut til å ha satt seg inn i rapportene som ligger til grunn.

– Mandatet Politidirektoratet fikk med konseptutvalgsutredningen var grovt sett hvordan de nasjonale beredskapsressursene skulle innrettes og plasseres. Det ble også sett på hvordan beredskapsressursene skulle organiseres, blant annet gjennom en bred kartlegging av referanseprosjekter i andre land. Det ble vurdert både desentraliserte og mobile modeller.

Han stusser også veldig over at arbeidet ifølge notatet gikk sakte også med ny regjering. «De første to årene beveget ikke prosessen seg mye, heter det.»

– For meg fremstår dette som at man har satt seg rimelig godt inn i arbeidet med Alna-prosjektet, men i liten grad i arbeidet som er gjort siden. Kritikken mot arbeidet fra 2014 er full skivebom, sier Johnsen.

– De første to årene, som forskerne mener hadde liten fremdrift, gikk til konseptvalgutredningen, KS1 og forberedelser av forprosjekt. Hele forprosjektet, målt fra KS1 til KS2 vil – med foreliggende fremdriftsplan – ta i underkant av 26 måneder. Dette er raskere enn alle relevante referanseprosjekter i Staten, sier Johnsen.

Kun norske entreprenører

Departementet har med bakgrunn i EØS-avtalens artikkel 123 om unntak knyttet til saker som gjelder forsvars- og sikkerhetsspørsmål valgt kun å forholde seg til norske entreprenører.

Før jul inviterte prosjektledelsen ti store norske selskaper til en samling. Før sommeren vil man velge én, som vil få følge prosjektet innenfra i god tid før planlagt byggestart i 2018.

Johnsen er overrasket over at anonyme fremtredende kilder i Jus- tisdepartementet skal være kritisk til prosjektet. De har verken snakket med ham eller lederne han forholder seg til i prosjektet.

– Så vidt jeg kjenner til har de ikke snakket med noen som har vært involvert i prosjektet. Det burde de har gjort.

Forsvaret ikke med

Angående samarbeid med Forsvaret, bekrefter Johnsen at dette ikke har vært et tema i mandatet.

– Politiets samarbeid med forsvaret er noe de to departementene har arbeidet mye med, men for dette konkrete prosjektet har det ikke vært en del av mandatet.

Så vidt jeg kjenner til har de ikke snakket med noen som har vært involvert i prosjektet. Det burde de har gjort.

– Beredskapssenteret skal tilrettelegges for å kunne ta imot bistand fra Forsvaret i operasjoner, men Forsvaret har ingen andre roller i beredskapssenteret. Forsvaret skal ikke trene her, heller ikke i samvirketrening med politiet, sier Johnsen.

For eksempel over beredskapstoppen med Forsvaret, hvor store helikoptre henger like over bebyggelse. Slik trening er ikke aktuell på det planlagte senteret. Det er heller ikke aktuelt med skyting fra lufta.

– Det er for mye støy med slik trening, siden området ligger nær bebyggelse, sier Johnsen.

– På Utøya ville vel slik fremgangsmåte vært veldig aktuelt, og politiet kan altså etter planen ikke øve på slik skyting?

– Beredskapstoppen vil trene også andre steder enn på beredskapssenteret, men vårt mål er å få mest mulig av mengdetreningen lagt til senteret, svarer Johnsen.

Angående tomtens beskaffenhet sier Johnsen at NRKs flom- beskrivelse var kjent for dem, og ikke representerer noe problem.

– Vi var fullt klar over dette NRK beskriver, men vi anser det ikke som problemer for oss, ut fra hvor vi skal plassere veier og bygninger, sier Johnsen.

Referanse

Tom Christensen, Per Lægreid og Lise H. Rykkja: *Building a National Emergency Response Center for the Police. Instrumental Approach and Garbage Can Process and Attention Shifts.*

Politiets nasjonale beredskapssenter

Politiets nasjonale beredskapssenter startet som et ønske om en egen helikoptertjeneste for politiet helt tilbake i 1994.

I 1996 vedtok Stortinget utredning av et prøveprosjekt.

Etter fem år gikk Stortinget i 2001 videre med meldingen «Helikopter i politiet». Siden den gang har helikopterbasen endret karakter til et nasjonalt beredskapssenter, men arbeidet har gått sakte.

Planene skjøt fart etter Anders Behring Breiviks terroranslag mot Regjeringskvartalet i Oslo og undomsleiren på Utøya 22. juli 2011.

Statsminister Jens Stoltenberg proklamerte etterpå et ferdig senter til 1 milliard innen 2017. Slik gikk det ikke.

Fem år senere ble senteret i fjor endelig ble bestemt lagt til Taraldrud i Ski, langs E6 på grensen til Oppegård. Reguleringsplanen ble sendt til høring i oktober.

Entreprenør blir valgt før sommeren 2017. Første spadetak er ventet i 2018, og det kan tidligst stå klart i 2021.

Beredskapssenteret med 33.000 kvadratmeter skal samle Helikoptertjenesten, Beredskapstoppen, Bombegruppen og Krise- og gisselforhandlertjenesten. Disse er i dag er lokalisert på tre ulike steder i Oslo-området.

Underveis har kostnadsrammen vokst fra 1 til 2,5 milliarder kroner.

I påvente av en strukturutredning er senteret foreløpig underlagt Oslo politidistrikt.